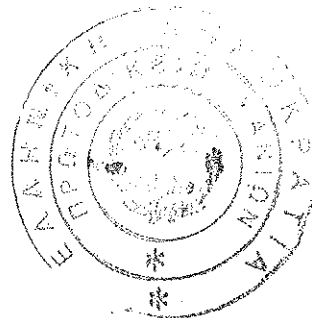


ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ



Αριθμός 317 /2011

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από το Δικαστή Κωνσταντίνο Ασημακόπουλο,
Πρόεδρο Πρωτοδικών, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 17 Μαΐου 2011, για να
δικάσει την υπόθεση μεταξύ

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού
περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ
ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) του
αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την
επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει
στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) της αστικής μη κερδοσκοπικής
εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ
ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και
εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν δια της πληρεξούσιας δικηγόρου
τους Μάρθας Κοτσώνα.

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ:

, κατοίκου

, που παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας

δικηγόρου του Ειρήνης Καραλάκη.

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 20-7-2010 αίτησή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό κατάθεσης 409/22-7-2010, προσδιορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 23-11-2010 και ύστερα από νόμιμες αναβολές για την αναφερόμενη στην αρχή της απόφασης δικάσιμο και εκφωνήθηκε από το έκθεμα.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιες δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα ανέφεραν προφορικά κατά την ακροαματική διαδικασία.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 για την "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα" προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές) που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες μ' αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας κ.α. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα



M



συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το Ν. 2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά κι όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. Ειδικότερα κατά το άρθρο 49 του ίδιου νόμου "Όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφάινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών, είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του Ν. 2123/1993. Κατά το ίδιο άρθρο (49 του Ν. 2121/1993), η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ αφενός μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους τον ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (άρθρο 55



παρ. 1 στοιχ. Β', το οποίο, βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται και στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων) κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου. Μάλιστα, κατά το άρθρο 56 παρ. 1 και 2 του ίδιου νόμου (2121/1993), αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Περαιτέρω ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο οποίος κατά το νόμο ασκεί υποχρεωτικά στο όνομα του και για λογαριασμό των δικαιούχων ερμηνευτών - εκτελεστών και παραγωγών το δικαίωμα καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής, μπορεί να ζητήσει ως ασφαλιστικό μέτρο και την προσωρινή επιδίκαση μέχρι και το μισό ποσό της αμοιβής που αναλογεί στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων που είναι μέλη του, η επιδίκαση δε αυτή δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. δ' του Ν. 2121/1993, η οποία παρέχει στο δικαστήριο που καθορίζει την εύλογη αμοιβή και την εξουσία να ορίσει τους όρους πληρωμής αυτής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και συνεπώς ερμηνευόμενη και νοούμενη υπό το προστατευτικό πνεύμα των πνευματικών δικαιούχων και των δικαιούχων



συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν. 2121/1993, επιτρέπει στο δικαστήριο να διατάξει, στα πλαίσια της διατάξεως του άρθρου 728 παρ. 1 ζ' του ΚΠολΔ), την προσωρινή επιδίκαση και άμεση καταβολή μέρους της αμοιβής στους δικαιούχους της, εφόσον κρίνει επιβεβλημένη τη λήψη του μέτρου αυτού. Περαιτέρω οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά τη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισης τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του Ν. 2054/1992 (ΦΕΚ 104/30-6-1992, τεύχος Α') «Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5, και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α)

ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της δημοσίευσης)», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου «όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίηση του που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεση της». Περαιτέρω στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι «εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μια αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/1992, προκύπτει ότι μ' αυτές



11



καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωση τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος κατ' αρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφος του, η οποία παρέχεται εφόσον:

α) η εκτέλεση, για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) τα φωνογραφήματα, για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων, δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται όπως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω από τις ίδιες παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/1992 με σαφήνεια συνάγεται ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ. οι ΗΠΑ, το φωνογράφημα όμως αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάστηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος, που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα,



ειδικότερα δε από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ίδιου νόμου (2121/ 1993), στο οποίο ορίζεται ότι «οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992, προκύπτει ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Τέλος, σύμφωνα με ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, και μάλιστα χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτελέσεως τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττόμενων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών (βλ. σχετ. ΜΠρΡοδ 606/1999, ΔΕΕ, 1999.869, ΜΠρΧίου 118/1998, ΔΕΕ, 1999.593).

Στην προκείμενη περίπτωση, οι αιτούντες εκθέτουν στην κρινόμενη αίτησή τους ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα, κατά το άρθρο 54





παρ. 4 του Ν.2121/1993, συγκεκριμένα δε ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Ότι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο αμοιβολόγιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ.3 του Ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευση του στις τρεις αναφερόμενες στο δικόγραφο εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και ο καθ' ου η αίτηση, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην όμως ο τελευταίος, ο οποίος διατηρεί και εκμεταλλεύεται έξι μήνες το έτος, επιχείρηση καφέ-εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο «...», που βρίσκεται στη ..., συνολικού εμβαδού 80 τ.μ., μέχρι και την κατάθεση της κρινόμενης αίτησης είναι αδιάφορος και αδιάλλακτος σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, για τα έτη 2007, 2008 και 2009, παρόλο που χρησιμοποίησε και εξακολουθεί να χρησιμοποιεί το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό, ελληνικό και αλλοδαπό, ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών τους (αιτούντων). Με βάση το παραπάνω ιστορικό, το οποίο εκτίθεται εκτενέστερα στην κρινόμενη αίτηση, οι αιτούντες, επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης, ζητούν 1) να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε ο καθ' ου η αίτηση, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στις προαναφερόμενες επιχειρήσεις τους σε καθημερινή

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ

βάση, για τα έτη 2007, 2008 και 2009, στο ποσό των 147,60 ευρώ συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ 23% επί του ποσού αυτού, για το κάθε έτος και συνολικά στο ποσό των 442,80 ευρώ, 2) να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται απ' αυτούς ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και εκ του υπολοίπου 50% το 25% για τους μουσικούς και το 25% για τους τραγουδιστές, 3) να υποχρεωθεί ο αντίδικός τους: α) να τους καταβάλλει προσωρινά τα ανωτέρω ποσά, άλλως, σε περίπτωση που κριθεί ότι πρόκειται για γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο, το ήμισυ των ως άνω αιτούμενων ποσών, που ειδικά προσδιορίζουν, β) να προσκομίσει σ' αυτούς (αιτούντες) καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά τα προαναφερόμενα έτη, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, με την απειλή χρηματικής ποινής 1.000 ευρώ για κάθε παράβαση της σχετικής διάταξης της απόφασης που θα εκδοθεί και δ) να καταδικασθεί ο αντίδικός τους στη δικαστική δαπάνη τους.

Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα η κρινόμενη αίτηση αρμόδια και παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση στο Δικαστήριο αυτό, κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚΠολΔ). Είναι δε αρκούντως ορισμένη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην αρχική νομική σκέψη, περιέχουσα τα αναγκαία κατ' άρθρο 216 παρ.1 ΚΠολΔ στοιχεία, καθόσον εκτίθενται στο δικόγραφο της όλα τα αναγκαία για τη νομιμοποίηση των αιτούντων στοιχεία, ειδικότερα δε εκτίθεται ότι μετά τη νόμιμη σύστασή τους, κατά τις διατάξεις του Ν. 2121/1993, διαχειρίζονται ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί των κατηγοριών των δικαιούχων που εκπροσωπεί ο καθένας, με βάση το άρθρο 49 του παραπάνω νόμου, το περιουσιακό δικαίωμα των ημεδαπών και αλλοδαπών καλλιτεχνών και





Παραγωγών που κατονομάζονται σ' αυτήν, για κάθε υλικό φορέα ήχου που μεταδίδεται εντός της ελληνικής επικράτειας, επικαλούνται δηλαδή οι αιτούντες το τεκμήριο του άρθρου 55 παρ. 1 εδ. α' του Ν. 2121/1993 για όλα τα έργα των κατονομαζόμενων στην κρινόμενη αίτηση ημεδαπών και αλλοδαπών δικαιούχων, των οποίων γίνεται και δειγματοληπτική αναφορά σ' αυτήν, όπως ενδεικτικά αναφέρονται και αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους οποίους επικαλούνται ότι έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας, χωρίς να απαιτείται να αναφέρονται σ' αυτήν (κρινόμενη αίτηση) όλοι οι ημεδαποί και αλλοδαποί δημιουργοί και τα έργα τους, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων και ποιους εκπροσωπούν αυτοί, το αν οι ξένοι καλλιτέχνες είναι μουσικοί ή τραγουδιστές και με ποιο τρόπο γίνεται η διανομή μεταξύ τους, καθώς και οι συγκεκριμένες συμβάσεις αμοιβαιότητας. Περαιτέρω, η αίτηση είναι νόμιμη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην αρχική νομική σκέψη, στηριζόμενη στις εκεί αναφερόμενες διατάξεις, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 176, 729, 731, 732, 946 παρ.1 ΚΠολΔ και 901 επ. ΑΚ, εκτός από το επιμέρους αίτημα για την προσωρινή επιδίκαση ολόκληρης της εύλογης αμοιβής που θα καθοριστεί, το οποίο τυγχάνει απορριπτέο ως μη νόμιμο, δεδομένου ότι το ποσό που επιδικάζεται προσωρινά κατά τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου (άρθρο 728 παρ.1ζ ΚΠολΔ), όπως στην προκείμενη περίπτωση, δεν μπορεί, κατά τη διάταξη του άρθρου 729 παρ.2 ΚΠολΔ, να υπερβεί συνολικά το ήμισυ της πιθανολογούμενης απαίτησης, εφόσον δεν εμπίπτει στις αναφερόμενες σ' αυτό εξαιρέσεις. Πρέπει, επομένως, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

Ο καθ' ου η αίτηση ισχυρίζεται ότι το δικαίωμα των αιτούντων ασκείται καταχρηστικά, γιατί η αξιούμενη αμοιβή είναι υπερβολική και καταφανώς δυσανάλογη προς την αντιπαροχή τους (ασήμαντο ρεπερτόριο) ενόψει και της αμοιβής που καταβάλλει προς την ΑΕΠΙ για τη χρήση του πνευματικού δικαιώματος των δημιουργών. Ο ισχυρισμός αυτός δεν συνιστά νόμιμη εκ του άρθρου 281 ΑΚ ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος, γιατί η επίδικη εύλογη αμοιβή σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, -όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση- καθορίζεται όπως προαναφέρθηκε τόσο κατά τρόπο προσωρινό, όσο και κατά τρόπο οριστικό από το αντίστοιχα αρμόδιο Δικαστήριο, το οποίο λαμβάνοντας υπόψη του τα προαναφερθέντα αντικειμενικά κριτήρια, καθορίζει το ποσό αυτής στο κατά την κρίση του εύλογο και δίκαιο, για τη συγκεκριμένη περίπτωση, ύψος, μη δεσμευόμενο μάλιστα από το συντασσόμενο κάθε φορά από τους αιτούντες κοινό αμοιβολόγιό τους (βλ. σχετ. Δ. Καλλίνικου «Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα», εκδ.β παρ. 184, σελ. 237 και παρ. 213, σελ. 279 και 280, ΠΠΘ 3953/2008, ΧΡΙΔ 2008.467).

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων
, που εξετάσθηκαν στο ακροατήριο του
Δικαστηρίου αυτού, κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και από όλα τα έγγραφα,
που οι διάδικοι νόμιμα προσκομίζουν με επίκληση, πιθανολογήθηκαν, κατά
την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι
αιτούντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας
συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54
παρ.4 του Ν.2121/1993, συγκεκριμένα δε ο πρώτος από τους αιτούντες για





τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Επομένως οι αιτούντες νομιμοποιούνται, κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ.2 και 58 του Ν. 2121/1993, να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους, περαιτέρω δε δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία, ενώ δεν πιθανολογήθηκε το αντίθετο προς ανατροπή του παραπάνω τεκμηρίου. Ήδη οι αιτούντες, ως διαχειριζόμενοι και ενεργούντες για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών, ύστερα δε από αιτήσεις τους έχουν εκδοθεί πολλές δικαστικές αποφάσεις, μερικές από τις οποίες προσκομίζουν, με τις οποίες κρίθηκε ότι νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες, ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, των τραγουδιστών και των παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον ελβετικό «SWISS PERFORM», το γερμανικό «GVL», τον ισπανικό «AIE», το βρετανικό «PAMRA», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον εκπροσωπούντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY

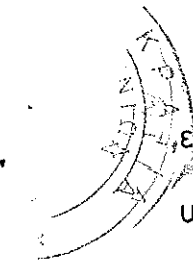
LTD (RAL)» κ.ά. οι δύο πρώτοι από τους αιτούντες, καθώς και με τις ελληνικές θυγατρικές των πολυεθνικών εταιριών, όπως η «WARNER», η «SONY», η «MINOS EMI SA», η «UNIVERSAL», η τρίτη από τους αιτούντες, με βάση τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, τα οποία λαμβάνονται αυτεπάγγελα υπόψη από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ.4 ΚΠολΔ), όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην αρχική νομική σκέψη, οι αιτούντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση των αιτούντων νομικών προσώπων έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54 - 57 του Ν. 2121/1993, όπως ήδη προαναφέρθηκε, η λειτουργία δε καθενός από αυτούς, με τη σειρά που αναφέρονται στην κρινόμενη αίτηση, εγκρίθηκε αντιστοίχως με τις με αριθμούς 11083/ 5-12-1997, 11089/ 5-12-1997 και 11084/ 5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που



δημοσιεύτηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. 1164/ 30-12-1997, τεύχος Β'), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/ 1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους, με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν, ενεργούν δε στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους συνέταξαν, το έτος 2003 από κοινού κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), τον οποίο σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντας αυτόν στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2-5-2003), «ΑΥΓΗ» (6-6-2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα εστιατόρια, οι καφετερίες, τα καφενεία κλπ., οι οποίες λειτουργούν μέχρι επτά (7) μήνες το έτος, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε σε ποσοστό 70% για τους στεγασμένους χώρους και σε ποσοστό 50% για τους υπαίθριους χώρους επί των οριζόμενων στο σχετικό πίνακα εφάπαξ ποσών κατ' έτος, ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι, σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους, για επιχειρήσεις που λειτουργούν εποχικά (μέχρι 7 μήνες το έτος) και η μουσική είναι χρήσιμη, η ελάχιστη αυτή αμοιβή καθορίστηκε, εφόσον η επιφάνεια του εκμεταλλευόμενου καταστήματος είναι



έως 50 τ.μ., για τα έτη 2007, 2008 και 2009 σε 70 ευρώ ετησίως, πλέον ΦΠΑ, για τους στεγασμένους χώρους και σε 50 ευρώ ετησίως, πλέον ΦΠΑ, για τους υπαίθριους χώρους. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι ο καθ' ου, ο οποίος διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχείρηση καφέ-εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο « », που βρίσκεται στη με στεγασμένο χώρο, εμβαδού 30 τ.μ. και με υπαίθριο χώρο, εμβαδού 50 τ.μ., που λειτουργεί έξι μήνες το έτος (Μάιος-Οκτώβριος), με καθημερινή χρήση ελληνικής και ξένης μουσικής, η οποία είναι χρήσιμη για τη λειτουργία της ως άνω επιχείρησής του, ειδικότερα δε για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών της, μολονότι δε χρησιμοποιεί όλο το ανωτέρω χρονικό διάστημα το ενδεικτικά αναφερόμενο στην κρινόμενη αίτηση μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των αιτούντων, μέχρι και την κατάθεση της εν λόγω αίτησης, αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής. Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα η εύλογη ετήσια αμοιβή, που πρέπει να καταβάλει ο καθ' ου στους αιτούντες, για τα έτη 2007, 2008 και 2009, πρέπει να καθοριστεί σε 70 ευρώ για το στεγασμένο χώρο και σε 50 ευρώ για τον υπαίθριο χώρο, πλέον ΦΠΑ 23%, ποσού 27,60 ευρώ και συνολικά σε 147,60 (70 + 50 + 27,60) ευρώ. Συνεπώς, το ύψος της οφειλόμενης από τον καθ' ου εύλογης ενιαίας αμοιβής για τα έτη 2007-2009 πρέπει να καθοριστεί στο συνολικό ποσό των 442,80 (147,60 ευρώ X 3) ευρώ. Το ανωτέρω ποσό πρέπει να υποχρεωθεί ο καθ' ου να καταβάλει στους αιτούντες κατά το ήμισυ, επιμεριζόμενο κατά ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, κατά ποσοστό 25% για τους μουσικούς και κατά το υπόλοιπο ποσοστό 25% για τους τραγουδιστές καθότι πιθανολογείται ότι συντρέχει



επείγουσα περίπτωση ώστε να μειωθεί η οικονομική ζημία τους και να μην υποστούν αυτοί ανεπανόρθωτη βλάβη, παράλληλα δε να υποχρεωθεί ο καθ' ου να παραδώσει στους αιτούντες τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που αυτός χρησιμοποίησε κατά τα παραπάνω έτη, για να καταστεί δυνατή η διανομή μεταξύ των δικαιούχων, με την απειλή χρηματικής ποινής 1.000 ευρώ σε περίπτωση παράβασης της εν λόγω υποχρέωσης του καθ' ου. Κατόπιν τούτων, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή ως και ουσιαστικά βάσιμη, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό και τα δικαστικά έξοδα των αιτούντων πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του καθ' ου λόγω της ήττας τους (άρθρο 176 ΚΠολΔ). Τέλος, πρέπει, κατ' άρθρο 693 παρ.1 ΚΠολΔ, να οριστεί, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, προθεσμία τριών μηνών από τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης για την άσκηση της κυρίας αγωγής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ, κατά τα λοιπά, την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο καθ' ου η αίτηση στους αιτούντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στην αναφερόμενη στο σκεπτικό της παρούσας απόφασης επιχείρησή του, για τα έτη 2007, 2008 και 2009, στο συνολικό ποσό των τετρακοσίων σαράντα δύο ευρώ και ογδόντα λεπτών (442,80).



ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις αιτούντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του αιτούντος φορέα των παραγωγών (τρίτη αιτούσα), κατά το υπόλοιπο δε 50%, ποσοστό 25% υπέρ του αιτούντος φορέα των μουσικών (πρώτος αιτών) και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του αιτούντος φορέα των τραγουδιστών - ερμηνευτών (δεύτερος αιτών).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον καθ' ου η αίτηση να καταβάλλει προσωρινά στους αιτούντες, με τις διακρίσεις που προαναφέρθηκαν, το ήμισυ του ανωτέρω ποσού, ήτοι το ποσό των διακοσίων είκοσι ενός ευρώ και σαράντα λεπτών (221,40).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον καθ' ου η αίτηση να παραδώσει στους αιτούντες καταλόγους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου, που παρουσίασε από την αναφερόμενη στο σκεπτικό της παρούσας απόφασης επιχείρησή του, κατά τα έτη 2007, 2008 και 2009.

ΑΠΕΙΛΕΙ εναντίον του καθ' ου η αίτηση χρηματική ποινή χιλίων (1.000) ευρώ σε περίπτωση παράβασης της ανωτέρω διάταξης.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον καθ' ου η αίτηση στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, τα οποία ορίζει σε πεντακόσια είκοσι (520) ευρώ.

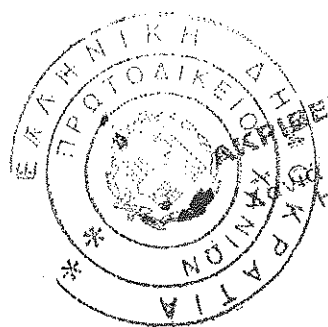
ΟΡΙΖΕΙ προθεσμία τριών (3) μηνών, η οποία αρχίζει από τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, για την άσκηση της κυρίας αγωγής από τους αιτούντες.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στις 24 Οκτωβρίου 2011 στα σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση χωρίς να είναι παρόντες οι διάδικοι και οι πληρεξούσιες δικηγόροι τους και με την παρουσία της Γραμματέα Αικατερίνης Σπαντιδάκη για τη δημοσίευση.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ



ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
10.7.2012
Η Γραμματέας

Νίκη Μιχ. Αντωνιάδου